

Durmuş Hocaođlu

Türkiye ve Avrupa: “Düşmüş Soylu” ve “Kamelyalı Kadın”

Son Çağrı., 20 Mart 1997, Perşembe., s.05

Durmuş Hocaođlu, *Son Çağrı* Yazıları Sıra No: 11

SON CAĐRI

Avrupa Birliği, bizim için, genel nitelendirme ile “Batılılık”ın, özel olarak ise, “Avrupalılık”ın sembolü hâlini almıştır. Bu husus, bizim için katı bir ideoloji haline dönüştürülmüştür. Her katı ideolojide olduğu gibi burada da bir “saplantı”, bir “tutkunluk” hâli gözlemlenmektedir. Bu bir kara sevdadır, bir çılgınlıktır, bir tutulmuşluktur, bir “anomalı”dır. Her kara sevdada, her tutkunlukta olduğu gibi burada da “akıl” yoktur, “düşünce” bir tarafa itilmiştir, “tefekkür” felç olmuştur.

Bunun bir sonucu olarak, farkedemiyoruz ki, Biz “**Batının en doğusu**” olmak istiyoruz, halbuki, “**Doğunun en batısıyız.**” Anlayamıyoruz ki, Biz, Avrupalı değiliz, asla olmadık, asla da olmayacağız; biz Asyalı’yız, hep Asyalı olduk ve hep de öyle kalacağız. Bu delice kara sevda bizde “akıl” bırakmadığı, “düşünce”mizi dumura uğrattığı, “tefekkür”ümüzü iğdiş ettiği için, “Batı”nın birbirinden nasıl kökten farklı iki veçhesi bulunduğunu idrâk edemiyoruz. Anlayamıyoruz ki, “Batılı” olmak çok önemlidir, “Avrupalı” olmak hiç birşeydir! Ve yine kavrayamıyoruz ki, “Batılı” olmak şarttır, “Avrupalı” olmak önemsizdir, hiçbir değeri yoktur. Anlayamıyoruz ki, “Batılı olmak” mümkündür, “Avrupalı olmak” mümkün değildir. Daha açıkça: “Batılılık”, kazanılabilen, evrensel ve hattâ zorunlu bir keyfiyet iken, “Avrupalılık”, kazanılamayan, doğuştan verilen, evrensel olmayan, zorunsuz bir keyfiyettir.

Bir kere daha ve vurgu ile: Ciddî anlamda bir “**anlayışsızlık**” ile mâlûl olduğumuz açıktır: Anlamakta zorluk çekiyoruz ki, bütün bunlardan dolayı, herşeyden önce, bizim için Avrupa Birliği’ne “**girmek**” söz konusu değildir, belki, olsa olsa, lütfen ve tenezzülen kerem buyrulup “**kabul edilmek**” söz konusudur.

Bize “Avrupalı” dedirtmek ve bunun kutsal bir simgesi hâline gelmiş olan Avrupa Birliği’ne girmek, daha doğrusu “kabûl edilmek”, Türkiye için, açıkça bir **saplantı** hâlini almış bulunduğu için, öyle görünmektedir ki, bu uğurda yapamayacağımız hemen-hemen hiçbir şey, göze alamayacağımız hemen-hemen hiçbir fedakârlık kalmamış gibidir. “Avrupalı” de, gözümüzün kaymağını ye! “Avrupalı” de, canımızı al! Yeter ki “Avrupalı” de! Bize “Avrupalı” desinler, ölsek gam yemeyiz.

Bu, tipik bir “mania depresif”dir; ümitsiz ve âcil bir “klinik vak’a”dır! Bu tutkun hâlimiz, çok büyük bir **zaafiyet** oluşturmaktadır. Bu zaafiyetimiz “Avrupalılar” tarafından çok iyi bilinmekte ve çok bâriz bir surette istismar edilmemize, kullanılmamıza çok müsâit bir ortam hazırlamaktadır.

Dikkat edilecek olursa, son günlerde Avrupa Birliği'nden konu ile ilgili olarak gelen bilgiler kamuoyunda şok etkisi yapmaktadır. Burada “şok” kelimesini tercih ederek kullandım; zîra, bu haberler, Türkiye’yi ümit ile yeis arasında oyuncak gibi sallandırmaktadır. Adamlar bizimle bal gibi oynuyor, ince-ince alay ediyorlar. Bir diyorlar ki, “A.B. bir Hristiyan klübüdür”, kahroluyoruz, “eyvah, almayacaklar”; bir diyorlar ki “hayır, ne münâsebet”; gözlerimizde umut ışıkları yanıyor, “çok şükür alacaklar”; bir diyorlar ki “A.B. bir medeniyet projesidir”; kahroluyoruz, “bu iş bitti, almayacaklar”; arkasından diyorlar ki “öyle olsa da siz zaten bu medeniyetin bir parçasısınız”. Sevinçten deliye dönüyoruz: “Bu iş tamam, alacaklar”.

Avrupa, kendisine delicesine bir kara sevdâ ile tutulmuş, aklını ve akli ile birlikte saygı duyulacak birçok şeyini de ziyân etmiş, en önemlisi, kendisine olan saygısını kaybetmiş eski ve köklü bir zâdegân, bir soylu, düşmüş bir aristokrat olan Türkiye ile bâzan gizli-gizli, bâzan açıkça alay eden, ona istediği herşeyi kabul ettirebilen çok akıllı, çok güzel, çok albenili, çok câzibeli, çok frapan, ama çok kaprisli, çok kurnaz, çok tecrübeli, çok işveli, çok fettan, çok zâlim, çok merhametsiz, çok vefâsız, çok sadâkatsız, çok hâin, çok sevgisiz, çok saygısız, çok gaddar, çok ocaklar söndürmüş, feleğin çemberinden defalarca geçmiş bir yosma, âşığına çıldırtan bir âşüfte gibi davranıyor.

Bu hain yosma çok iyi biliyor ki, fazla naz âşıkusandırır. Çok iyi biliyor ki kaprisi akılsızca kullanırsa Türkiye’yi iter; o zaman o soylu belki uyanır, uyanır da kendisini bekleyenlere döner; bu tecrübeli yosma “tarihî tecrübesi ile” çok iyi biliyor ki, Türkiye denen bu düşmüş soylu, uyanırsa çok kötü şeyler de yapabilir. Çünkü bu câzibeli, fettan, hâin yosma, deli âşığının “pala bıyıklı” hâlini de bilmektedir. İyi bilir ki, ayranını kabartmaya gelmez. O hâlde, en iyisi “uzaktan merhaba”! O hâlde bu “düşmüş soylu” ile oyna! O’nu daima, “beyne’l-havf ve’r-ercâ” (korku ve ümit arasında) tut! O hâlde, onu dâima, vuslat ümîdi ile yaşat; ama asla koklatma!

★★★

Avrupa, bir “**Düşmüş Soylu**” olan Türkiye için, bir “**Kamelyalı Kadın**”dır. Güzel, ama sadâkatsız, bizi hiç sevmemiş, bize asla yâr olmayacak, bizi mahvedecek, ocak söndüren, ciğerleri çürümüş bir kadın!

